

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

Кж1 По2 4/16

Дана 27.03.2017. године

БЕОГРАД

Немањина 9

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије др Миодрага Мајића, председника већа, судија Симише Важића, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића и Наде Хаџи-Перић, чланова већа, са записничарем Јасном Билић, у кривичном поступку против *окривљеног Неђељка Совиља и окривљеног Рајка Векића*, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ Ј у саизвршилаштву у вези са чланом 22 КЗ Ј, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљених Неђељка Совиља и Рајка Векића, адвоката Милана Камперелића и браниоца окривљеног Неђељка Совиља, адвоката Душана Јанићијевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 12/13 од 30.06.2016. године, након одржаног претреса у смислу одредбе члана 449 ЗКП-а, *дана 27.03.2017. године*, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, окривљеног Совиљ Неђељка, окривљеног Рајка Векића и њихових бранилаца, адвоката Милана Камперелића и адвоката Душана Јанићијевића, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалби бранилаца окривљених Неђељка Совића и Рајка Векића, адвоката Милана Камперелића и браниоца окривљеног Совиљ Неђељка, адвоката Душана Јанићијевића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2 12/13 од 30.06.2016. године, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, окривљеног Неђељка Совиља и окривљеног Рајка Векића,

на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а

ОСЛОБАЋА ОД ОПТУЖБЕ

да су:

за време немеђународног оружаног сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), који се водио између Армије Републике БиХ и Војске Републике Српске, као припадници Војске Републике Српске – војна пошта 7463 Петровац, противно одредбама члана 3 тачка 1а Четврте женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, те члана 4 став 1 и 2 тачка (а) допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), дана 21. децембра 1992. године, у близини засеока Јазбине, извршили убиство једног цивилног лица, тако што су у јутарњим сатима, наоружани аутоматским пушкама, након што су на локалном путу Јазбине – Бјелај – Општина Босански Петровац, у шуми зв. “Осоје”, сусрели цивилна лица, оштећеног Мехмеда Хркића и [REDACTED] који су се том приликом враћали из посете компанији [REDACTED] чија се кућа налази у засеоку Јазбине, а [REDACTED] наредили да настави кретање према својој кући, док су оштећеног Мехмеда Хркића задржали, како би наводно обавили разговор, након чега су Мехмеда Хркића повели око 500 метара дубље у шуму и испалили најмање 3 метка у његовом правцу, наневши му том приликом повреде десне бочне стране грудног коша, са вишеструким преломом другог и трећег ребра бочно десно, са више коштаних одломака и вишеструки прелом десне надлактице у горњој трећини са више коштаних одломака, од којих повреда је Мухамед Хркић преминуо на лицу места,

-чиме би извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ,

док се жалба Тужиоца за ратне злочине **ОДБИЈА** као неоснована.

На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП-а, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док се [REDACTED] на основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а упућује на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Образложење**I. Првостепена пресуда и изјављене жалбе**

1. Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2 12/13 од 30.06.2016. године, окривљени Неђељко Совић и окривљени Рајко Векић, ослашени су кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, за које су применом наведеног законског прописа и одредби члана 3, 5, 33, 38 и

41 КЗ СРЈ осуђени на казне затвора у трајању од по 8 (осам) година. Истом пресудом, а на основу одредбе члана 262 ЗКП-а у вези са чланом 264 ЗКП-а, окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено накнадно посебним решењем. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а, ██████████ упућена је на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

2. Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине усвоји жалбу и првостепену пресуду преиначи у делу одлуке о казни, тако што ће окривљенима Неђељку Совиљу и Рајку Векићу изрећи строже казне затвора,

-бранилац окривљеног Неђељка Совиља, адвокат Душан Јанићијевић, због битве повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду након одржавања претреса преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, истовремено захтевајући да буде обавештен о седници већа другостепеног суда заједно са својим браћеником и

-бранилац окривљеног Рајка Векића и окривљеног Неђељка Совиља, адвокат Милан Камперелић, због битве повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду након одржаног претреса преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљене ослободити од оптужбе да су извршили кривично дело које им је стављено на терет, те их ослободити дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

3. Тужилац за ратне злочине је, у поднеску Ктж.бр.4/16 од 01.11.2016. године предложио да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, усвоји жалбу Тужилаштва за ратне злочине, те првостепену пресуду преиначи у делу одлуке о казни, тако што ће окривљене осудити на строже казне затвора, а да жалбе браниоца окривљеног Неђељка Совиља, адвоката Душана Јанићијевића и браниоца окривљеног Неђељка Совиља и окривљеног Рајка Векића, адвоката Милана Камперелића, одбије као неосноване.

2. Одлука о отварању претреса пре Апелационим судом

4. Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је дана 23.01.2017. године одржао седницу већа на којој је одлучио да на основу одредбе члана 449 ЗКП-а одржи претрес, с обиром да у побијаној пресуди постоје нејасноће у вези закључивања првостепеног суда у погледу чињеница које су предмет доказивања, а да је првостепена пресуда већ једном укидана.

5. Претрес је одржан дана 27.03.2017. године у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, окривљених Неђељка Совиља и Рајка Векића, њиховог заједничког браниоца, адвоката Милана Камперелића и браниоца окривљеног Неђељка Совиља, адвоката Душана Јанићијевића, па је, након саслушања окривљених, те разматрања списка предмета и навода из изјављених жалби, донео одлуку као у изреци пресуде.

3. Анализа жалбених навода и разлози за преиначење првостепене пресуде

3.1. Неспорне и спорне чињенице

6. Жалбама бранилаца окривљених Неђељка Совиља и Рајка Векића, првостепена пресуда је побијана због погрешно утврђеног чињеничног стања. Браниоци истичу да је првостепени суд погрешном оценом исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] извео погрешан закључак да су окривљени у време, на месту и на начин како им је стављено на терет извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ. Према ставу бранилаца исказ сведока [REDACTED] се у више наврата приликом његове провере показао недовољно доследним, те се на основу таквог исказа нису могле несумњиво утврдити чињенице и околности које се односе на радњу које су оптужницом Тужилаштва за ратне злочине окривљенима стављене на терет.

7. На претресу пред Апелационим судом у Београду окривљени Неђељко Совиљ и окривљени Рајко Векић изнели су своје одбране остајући у свему при раније датим исказима. Окривљени су негирали наводе оптужног акта, тврдећи да су након сусрета са покојним Мехмедом Хркићем и сведоком [REDACTED] продужили својим путем, а да је сада покојни Мехмед Хркић наставио пут са сведоком [REDACTED]. За погибију Хркића сазнали су накнадно, након повратка са ратишта.

8. Кључни сведок тужилаштва, сведок [REDACTED] изјашњавајући се о овим околностима и дешавањима која су уследила након тога, у свом исказу тврдио је супротно, наводећи да су му окривљени рекли да продужи даље, те да су покојном Хркићу рекли да остане са њима јер имају нешто да га питају. Објаснио је да је отишао кући а да су окривљени након два сата дошли код њега и рекли му да су убили Мехмеда Хркића и да о томе не сме никоме да говори. Сведок [REDACTED] навео је да је након тога отишао на лице места да се и сам увери да је Мехмед Хркић мртав, али је и навео да су се окривљени одмах после убиства хвалили по селу да су учинили овај злочин, а да је он ћутао о томе јер им је дао реч да ником ово неће одати.

9. При оваквом чињеничном стању једини непосредни доказ понуђен од стране тужиоца за тврдњу да су окривљени извршиоци кривичног дела ратни злочин

против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, извршеног на штету Мехмеда Хркића било је управо сведочење [REDACTED].
[REDACTED] Најме, сви остали сведоци изјашњавали су се у току поступка било о догађајима који су претходили овом сусрету у шуми званој "Осоје" дана 21.12.1992. године, било о ономе што се догодило након њега. При томе, и сам сведок [REDACTED] током поступка није тврдио да је био непосредни очевидац наведеног кривичног дела извршеног од стране окривљених, већ је навео да су га окривљени о томе тек накнадно информисали, при чему ниједан други сведок саслушан у току поступка није тврдио да има било каква сазнања о извршиоцима овог кривичног дела.

10. При оваквом чињеничном стању Апелациони суд је доносећи одлуку пошао од тога да је у току поступка било неспорно да су се критичног дана 21.12.1992. године у шуми зв. "Осоје" на локалном путу Јазбина-Бјелај у Општини Босански Петровац окривљени Неђељко Совиљ и Рајко Векић срели са сада покојним Мехмедом Хркићем и сведоком [REDACTED] те да је након овога на неких 500 метара од места овога сусрета оштећени Мехмед Хркић лишен живота.

3.2. Исказ сведока [REDACTED]

11. У том смислу, Апелациони суд је најпре пошао од чињенице да је, нарочито када је реч о поступцима који се воде према учиниоцима ратних злочина, због временске и просторне удаљености догађаја, могуће да тужиоцу у доказивању оптужног акта на располагању буде искључиво сведочење једног лица, па чак и лица чија су сазнања о конкретном догађају у потпуности или делимично посредна. Другим речима, у недостатку других доказа, домаће законодавство не искључује могућност доказивања и најтежих кривичних дела сведочењем само једног лица, па ни лица која немају непосредна сазнања о самом извршењу кривичног дела, већ су о томе обавештена искључиво посредно.

12. Међутим, иако овакво доказивање није недозвољено, оцена веродостојности оваквог доказног средства, према схватању Апелационог суда у Београду, мора у оваквим случајевима бити спроведена са посебним опрезом. Ово је посебно случај са сведочењима лица која су, због конкретних околности случаја (временска и просторна повезаност са догађајем, контакт са покојним непосредно пред смрт и сл.), потенцијално и сама заинтересована за одређени исход поступка. У том смислу, како је већ истакнуто у неким од ранијих одлука Апелационог суда (нпр. одлука Апелационог суда у Београду у предмету Кж1 По2 2/13), да би исказ оваквог сведока могао да доведе до осуђујуће пресуде, морао би да испуни неколико критеријума.

13. Најпре би, исказ сведока као јединог лица које терети окривљене као извршиоце кривичног дела, сам по себи морао да буде довољно јасан, логичан и убедљив, односно морао би да представља јасно, прецизно и неизмењено сведочанство о догађајима који су основни предмет оптужнице. Поред тога,

исти би морао бити поткрепљен читавим низом детаља на основу којих би било могуће разликовати стварно доживљене, аутентичне моменте од, такође могућих, измишљених или надограђених чињеничних конструкција.

14. Такође, овакав исказ би у већем делу морао бити проверив. Наведени услов проистиче из претходног захтева за прецизношћу исказа и конзистентним изношењем детаља описаних догађаја. Аутентично описани догађаји, чак и у ситуацији у којој нема довољно других непосредних доказа, остављају могућност провере другим макар и посредним доказима. Само на тај начин прецизан и јасан исказ сведока оставља могућност провере читавог низа чињеница у њему наведених.

15. Напослетку, исказ ове врсте морао би бити потврђен макар и малобројним преосталим посредним доказима, те би случајевима у којима је овакав исказ проверив, остали изведени докази морали говорити у прилог веродостојности онога о чему сведок говори.

16. Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, а како се то основано у жалбама бранилаца истиче, исказ сведока [REDACTED] не испуњава наведене критеријуме из следећих разлога:

17. Најпре, по ставу Апелационог суда у Београду исказ сведока [REDACTED] сам по себи није у довољној мери јасан, логичан и убедљив.

18. Наиме, основна тврдња сведока [REDACTED] којом поткрепљује сопствено знање о томе да су окривљени извршиоци наведеног кривичног дела, садржана је у делу исказа у којем наводи да су два сата након сусрета и задржавања покојног Хркића од стране окривљених, окривљени дошли код њега кући рекавши му да су убили Мехмеда Хркића затраживши од њега да о томе никоме ништа не говори.

19. Међутим, Апелациони суд је мишљења да је управо овај део исказа сведока [REDACTED] и сам за себе без провере другим доказима, недовољно логичан и уверљив. Наиме, поставља се питање зашто би окривљени, након што су сада покојног Мехмеда Хркића наводно задржали у шуми а сведоку [REDACTED] наредили да оде, већ након два сата дошли код истог тог сведока кући и признали му извршење кривичног дела, истовремено захтевајући од њега да о томе никоме ништа не говори. Додатну нелогичност у оваквом исказу проузрокује и тврдња да су се окривљени, након иницијалног захтева за неоткривањем, накнадно сами хвалили по селу својим злочином.

20. Другим речима, прихватање исказа сведока [REDACTED] подразумевало би прихватање могућности прилично нелогичног и тешко објашњивог понашања наводних извршилаца злочина, који би најпре удаћили потенцијалног сведока, да би одмах затим, отишли код њега и пријавили му шта су учинили, захтевајући од њега да о овоме никоме ништа не говори. Поред тога, нелогичност наведеног

понашања окривљених била би и изражена и у наредном периоду, јер би се сагласно верзији коју представља сведок [REDACTED] управо окривљени који од њега захтевају да никоме не говори о њиховом злочину, одмах након тога сами хвалили по селу да су убили Хркића.

21. Но, исказ сведока [REDACTED] није само недовољно убедљив и логичан посматран сам за себе већ је, према схватању Апелационог суда, готово у сваком аспекту који је омогућавао његову проверу другим доказним средствима, остао овима непотврђен или пак директно супротан.

22. Тако је, најпре сведок [REDACTED] приликом саслушања на главном претресу дана 08.02.2013. године, супротно тврдњама сведока [REDACTED] навела да окривљени пред њом никада ништа у вези предметног догађаја нису спомињали, односно да се нису хвалили да су убили Мехмеда Хркића, већ се најпре причало да их је убио њен муж, затим сведок [REDACTED] па тек напослетку окривљени. Ни даљи делови исказа сведока [REDACTED] нису потврђени исказом ове сведокиње. Тако је сведок [REDACTED] негирала тврдње сведока [REDACTED] да су претходно вече код ње окривљени рекли да ће убити Мехмеда Хркића. Исказ ове сведокиње Апелациони суд је посебно узео у обзир придајући му додатни значај, имајући на уму да сведокиња ни у једном делу свог исказа није показивала пристрасност било спрам исказа сведока било исказа окривљених, имајући на уму да је, примера ради, приликом провере тврдње окривљених да је сведок [REDACTED] при сусрету био наоружан, тврдила како сведок Миле Вукелић, приликом поласка из њене куће није са собом имао пушку.

23. Исказ сведока [REDACTED] оповргнут је и исказом сведока [REDACTED]. Наиме, наведени сведок изричито је оповргао тврдње сведока [REDACTED] да му је рекао да је чуо пуцње и дозивање и да је касније видео окривљене да иду преко "Главице". Истовремено, сведок [REDACTED] је објаснио да је управо сведок [REDACTED] био "притиснут" као оптужени и да је од њега затражио да сведочи, али да је он то одбио, јер није имао било каква сазнања о предметном догађају наводећи да ништа није ни чуо ни видео од онога што је сведок [REDACTED] од њега затражио да сведочи, рекавши да ниједнога тренутка није желео да лаже.

24. У осталим деловима, када није био директно оповргнут исказима саслушаних сведока, исказ сведока [REDACTED] није био у довољној мери проверив. Тако је примера ради сведок [REDACTED] који је обавио увиђај навео да је у току увиђаја који је трајао два сата дошао сведок [REDACTED] на лице места, те да су након увиђаја отишли у кућу [REDACTED]. По његовим тврдњама гласине о оптуженима као лицима која су убили Мехмеда Хркића, чуо је тек 2000. године од [REDACTED], који је о окривљенима као извршиоцима опет чуо од [REDACTED]. Другим речима, и гласине по селу о којима говори сведок [REDACTED] према тврдњама осталих сведока такође су потицале од њега самога, тако да ни ова околност не може бити цењена као додатни вид потврде

његових тврдњи.

25. Сумње у исказ сведока [REDACTED] према мишљењу Апелационог суда, додатно уноси и чињеница да је сведок о наводним сазнањима о окривљенима као извршиоцима, према сопственом исказу ћутао све док, како је навео, њега нису "гањали", односно почели да доводе у везу са овим кривичним делом.

26. Напоследку, на недовољну уверљивост исказа сведока [REDACTED] по оцени овога суда, указало је и његово понашање приликом суочења са окривљенима, на шта се основано указивало жалбама бранилаца, када је сведок у једном тренутку приликом обављања ове процесне радње напрасно устао и удаљио се из суднице.

3.3. Постојање мотива на страни окривљених

27. У доказивању тврдњи наведених у оптужници да су управо окривљени извршиоци овог кривичног дела, Тужилаштво за ратне злочине истакло је и наводно постојећи мотив на страни окривљених да ово кривично дело и изврше. Наиме, и у овом делу тужилаштво се ослонило на исказ сведока [REDACTED] која је тврдио да се по селу причало да је у то време погинуо на ратишту Зоран Шкорић, иначе вршњак оптужених, те да су оптужени на сахрани били љути због гога и да су "у тој ватри" мислећи на освету свог вршњака и саборца "десило да убију Мехмеда Хркића", јер им је било жао Шкорића који је погинуо дан-два раније пре овог догађаја.

28. Међутим, Апелациони суд је прихватајући наводе бранилаца окривљених, и у овом делу закључио да су докази тужилаштва у погледу евентуално постојећег мотива окривљених да живота лише покојног Мехмеда Хркића, недовољно уверљиви, да би овакво становиште одржали на снази. Наиме, [REDACTED] покојног Зорана Шкорића, сведок [REDACTED] изјавила је да се не сећа ни тачног датума сахране, ни ко је све сахрани присуствовао, при чему су окривљени током читавог поступка тврдили да уопште нису били на сахрани покојног Шкорића. При томе, из извода матичне књиге умрлих БиХ – Унско-сански кантон Босански Петровац од 22.04.2016. године за место Бусија, под редним бројем 1 за 1993. годину за Шкорић Зорана и овереног изворника из МКУ од 28.01.1993. године произлази да је као дан смрти Зорана Шкорића уписан 12.12.1992. године, а из извештаја начелника Општине Босански Петровац од 03.12.2015. године утврђено је да је Зоран Шкорић био припадник војне поште 7463 Петровац, заробљен 12.12.1992. године у реону Грабеж-Бихаћ и да је мртав размењен 20.12.1992. године.

29. У том смислу, имајући на уму датум када је извршена размена покојног Зорана Шкорића према подацима у списима, те чињенице да током поступка на несумњив начин није могло бити утврђено када је исти сахрањен, односно да ли је уопште могао бити сахрањен истога дана када је наводно и размењен, а посебно да ли су сахрани присуствовали окривљени, исказ сведока [REDACTED]

у делу у којем је говорио о наводно постојећем мотиву, непотврђен другим доказима, за Апелациони суд није био довољан за прихватање наведених чињеничних тврдњи тужиоца.

4. Закључна разматрања

30. Имајући на уму све напред наведено, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, исказ сведока не представља поуздан доказ на основу којег би се на несумњив начин могло утврдити да су окривљени критичном приликом лишили живота оштећеног Мехмеда Хркића, посебно када се исказ овог сведока цени у вези са исказима осталих наведених сведока, који у погледу одлучних чињеница нису потврдили његове наводе.

31. Наиме, код овако утврђеног чињеничног стања, без постојања других доказа који би поткрепили верзију тужиоца, Апелациони суд је мишљења да је, иако могућа, верзија тужиоца, само једна од равноправно вероватних верзија овога догађаја.

32. При постојећем чињеничном стању, једнако могуће као и верзија догађаја према којем су окривљени извршиоци овог кривичног дела, биле бја и верзије према којој су ово кривично дело заједнички извршили окривљени и сведок верзија према којој је сведок извршио кривично дело сам или са другим лицима или пак верзија према којој су сасвим друга лица, овде непоменута, извршила ово кривично дело.

33. У таквим околностима, једино спремност сведока да сведочи у наведеном правцу, уз све раније истакнуте мањкавости оваквог исказа, није била довољна да до степена извесности коју закон захтева, увери Апелациони суд у само једну од могућих верзија овога догађаја.

34. У том смислу, руководећи се начелом *in dubio pro reo*, које од суда захтева да када постоји сумња у погледу чињеница од којих зависи вођење кривичног поступка, постојање обележја кривичног дела или примена неке друге одредбе кривичног закона, ову неизвесност реши у корист окривљеног, Апелациони суд у Београду је усвајањем жалбе бранилаца окривљених након одржаног претреса, преиначио првостепену пресуду и на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а окривљеног Неђељка Совиља и окривљеног Рајка Векића ослободио од оптужбе услед недостатка доказа да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ на начин како им је стављено на терет.

35. Имајући на уму овако донету одлуку, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је на основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП-а одлучио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

36. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а оштећена ██████████ пућена на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

37. Имајући на уму да су окривљени ослобођени од оптужбе да су извршили предметно кривично дело, то је жалба Тужноца за ратне злочине која је била изјављена само због одлуке о кривичној санкцији, одбијена као неоснована.

38. На основу свега напред наведеног, применом одредбе члана 449 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је на основу члана 459 став 1 ЗКП-а и члана 457 ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

*Записничар,
Мирјана Јанковић Недић, с.р.*

*Председник већа-судија,
др Миодраг Мајућ, с.р.*

